

Afgiftekantoor
1700 DILBEEK 1

Driemaandelijke
nieuwsbrief van de
werkgroep
STRAATKINDEREN
VAN ALAGOINHAS
3de trimester 2006
10^e jaargang nr. 3

V.U. Piet Paul
Zonnekouter 16
1700 DILBEEK

Pastoral Do Menor

Nieuwsbrief

België-Belgique
P.B.
1700 DILBEEK 1
2/2788

Itterbeek, 20 september 2006.

Beste Vrienden van Freddy,

Wat we in onze vorige nieuwsbrief slechts konden vermoeden, is eens te meer maar al te waar gebleken. Freddy is inderdaad "thuis" in Itterbeek, of zou er althans moeten zijn, maar in werkelijkheid doorkruist hij nu echter heel Europa, op zoek naar steun en fondsen voor "zijn" straatkinderen in Alagoïnhas.

Honderden jonge mensen, die in niets verschillen van onze kinderen en kleinkinderen, tenzij dat zij nog nooit een kruimeltje mochten meepikken van de rijke tafel waaraan wij en de onzen dagelijks mogen aanzitten.

Ja, we beseffen het nauwelijks hoe rijk we zijn.

Onderwijs, gezondheidszorg, sociale zekerheid, ziekteverzekering... het is voor ons allemaal zo vanzelfsprekend geworden. Dat meer dan viervijfden van de wereldbevolking van deze weldaden verstoken blijft, dringt nauwelijks tot ons door.

Nochtans is het niet meer dan rechtvaardig, dat ieder kind, waar ook ter wereld, genoeg te eten en te drinken krijgt; dat jonge mensen een opvoeding krijgen die hun toelaat waardig tot volwassenen op te groeien en in hun eigen behoeften te voorzien.

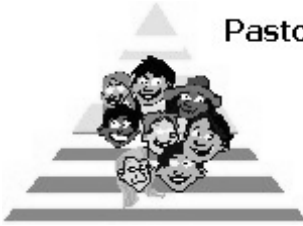
In onze westerse zelfvoldane samenleving zijn er gelukkig af en toe, ook in onze tijd, nog mensen die zichzelf wegcijferen; om het roer om te gooien. Onze geschiedenis kent figuren als Don Bosco, Dr. Schweizer, Cardijn, moeder Theresa en duizenden missionarissen, zendelingen en lekenhulpers en vele idealisten waartoe ook "onze" Freddy behoort.

Ieder van ons kan, vanuit zijn eigen situatie, de belangeloze inzet van deze voorgangers op zijn manier ondersteunen. We laten het aan uzelf over, om de meest geschikte weg te kiezen om Freddy een handje toe te steken.

Hartelijk dank voor uw bijdrage.

De redactie

**Nieuwsbrief van de Pastoral do Menor via e-mail of via de website ?
Help ons en kijk snel op de laatste bladzijde van deze brief !**

Pastoral do Menor de Alagoinhas

BR 101, Km 101 - Caixa Postal 48
48100-000 - Alagoinhas - Bahia
Fone (075) 442-1948
Fax (075) 422-2362
C.G.C. 16.130.585/0001-02
Insc. Estadual 37.186.366-NO

Itterbeek, 10 september 2006.

Beste Vrienden van onze "Pastoral do Menor de Alagoinhas",

September 2006... Tijd voor ons derde briefje van dit jaar. Zoals je bovenaan kunt merken ben ik dus op doortocht in Europa, ook in België. Ik schrijf jullie vanuit Itterbeek, van bij ons moeder. Volle zes weken zijn al voorbij. Nog eens zoveel weken blijf ik nog in Europa. Ik heb al deze tijd wel niet zoveel de zon gezien. Ook in Brazilië zijn de laatste maanden heel regenachtig geweest en koud. Naar het einde toe, juist voor mijn oversteek was de zon in de dag wel terug van de partij, maar 's morgens en 's avonds en tot een stuk in de morgen is het winterweer zoals wij het in Bahia nog niet hebben meegemaakt.

Zoals jullie in het vorige briefje hebben kunnen lezen, is het zeker weer geen verlofperiode. Het is wel zo dat ik het toch kon gedaan krijgen om de eerste veertien dagen wat dichterbij mijn familie te zijn en zo samen wat meer elkaars nabijheid te mogen voelen. Maar zo zijn we dan ondertussen toch vastberaden en met veel moed aan de rondrit begonnen, met de nodige projecten onder de arm, waar we op zoek gingen naar de nodige geldelijke ondersteuning die onze instelling nodig heeft om de volgende jaren de werking ten voordele van zoveel kinderen, tieners en jongeren veilig te stellen. Ik zou graag, voor de volgende vijf jaren, vele mensen, families, organisaties en instellingen vinden die bereid zouden zijn om ons een serieuze duw in de rug te geven.

En als men dan weet dat het nodige bedrag schommelt rond zo'n 300 a 320.000 Euro per jaar, dan kunnen jullie je wel best voorstellen dat ik hier niet veel tijd heb om er deze keer eens een vakantie van te maken... die ik eigenlijk wel best zou kunnen gebruiken. Ik zou zo graag even op adem komen. Maar ja... volgende keer misschien; nu nog niet.

Ik heb al heel veel rondgereden en -gevlogen. Heel wat mensen, families en organisaties werden al aangezocht; hier in België, in Nederland, Duitsland, Frankrijk en gisteren kwam ik terug van vier dagen contacten in Portugal. Morgen vertrek ik voor een week naar Italië en daarna wordt het nog eens Spanje. Zeker moet ik daarna nog enkele mensen en instanties bezoeken op andere plaatsen in Nederland, Duitsland en Frankrijk. En daarna toch ook nog wat hier in België. Het loopt zeker en vast niet allemaal van een leien dakje. Overal ervaar ik bewondering, waardering, liefde en sympathie ten overstaan van onze "Pastoral". Maar de weg naar de daadwerkelijke hulp is zeker niet evident. Ik moet bekennen dat het heel moeilijk is en dat het nijpt, dat het tergend langzaam verloopt met daadwerkelijke hulpbevestigingen, dat soms de moed me diep in de schoenen zakt, en toch... blijf ik geloven dat mensen, families en organisaties gaan helpen. Toch geloof ik rotsvast in de voorzienigheid Gods. En zo gebeurt het dat wij, ondanks alles, vrij kalm en rustig blijven kunnen. Ik weet dat ik mij een hele dosis geduld moet opleggen en... dat probeer ik.

En als het dan zo zal zijn dat de verwachte hulp er niet ten volle komt dan zullen wij dat met een beladen hart moeten aanvaarden. Met de medewerkers in Brazilië zullen Pastoral do Menor Nieuwsbrief 2006 – nr 3 Blz.: 2

wij dan moeten gaan denken hoe het verder zal gaan. Het zal dan zeker anders worden. De Vader zal ons wel de weg wijzen. In ieder geval staat het als een paal boven water dat opgeven en de deuren sluiten twee begrippen zijn die voorlopig nog niet opgetekend staan in mijnen woordenboek. In onze volgende brief van december zullen we hier zeker op terugkomen.

Half oktober loopt mijn verblijf hier in Europa dan weer ten einde. Ik wil elk van jullie toch van ganser harte bedanken voor jullie sympathie en blijvende steun die ik voortdurend mag ervaren en dit al zovele jaren lang. "Thuis komen" is veel meer dan een vliegtuig nemen, ergens opstijgen en wat later ergens anders weer landen. "Thuis" is verwacht worden, elkaar weerzien en hartelijk omarmen, zich verbonden weten over alle grenzen heen. "Thuis" is mekaar nabij weten ook al is een persoonlijke ontmoeting en een van nabij weerzien weer eens niet mogelijk geworden. Het is zeker zijn van dat de een met de andere bezig is, dat de een aan de ander denkt, dat we het graag zo anders hadden gewild maar weten te aanvaarden dat het niet kon. "Thuis" is wereldwijd, hier en ginder, overal. Het is zowel Brazilië, Bahia, Alagoinhas als Europa, België, Vlaanderen, Itterbeek, Leuven, Dilbeek, Halle, Antwerpen, Hasselt... en zoveel plaatsen meer waar mensen zich met elkaar verbonden weten.

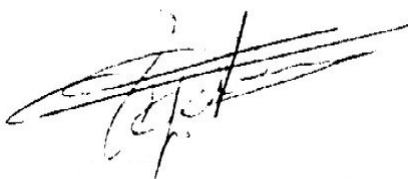
De vakantie is toch weer anders geworden dan opgezet en verwacht. Het was nochtans wel allemaal goed voorbereid, maar...het werd weerom anders. Opnieuw heb ik toch weer zoveel mensen niet kunnen bezoeken. Spijtig wel, maar ik ervaar het elke keer weer opnieuw, deze momenten van naar "huis" te komen, laten ons niet meer toe al deze vele en vele vrienden weer te zien die we toch zo graag terug zouden willen ontmoeten. Ik hoop alleen maar dat niemand zich hierdoor miskend voelt of over het hoofd gezien. Ik hang alleen af van de omstandigheden. Het gaan en komen in het leven ligt niet in eigen handen. Spijtig wel, maar...

Hoe ook, toch ben ik ervan overtuigd dat Jezus met elk van ons bezig is. Dat Hij ons heel graag ziet. Dat Hij zich openbaart in de kleine mensen die solidair zijn met mekaar en in deze gebroken en verscheurde wereld telkens weerom tekens van hoop en liefde brengen. Velen dikwijls in de grootste stilte en zonder veel opmaak en bazuingeschal.

Deze solidariteit maakt broederlijke en zusterlijke liefde werkelijk en echt, brengt meer rechtvaardigheid tot stand en bewerkt dat kleinheid grootheid wordt. Ondanks alle verdrukking, uitsluiting, racisme en vooroordelen is het mogelijk deze kleine wereld menselijk te houden en wonderen te zien geboren worden. En zo kan Jezus zijn glorie en aanwezigheid uitstralen. We mogen onszelf niet opblazen en denken dat we Hem niet meer nodig hebben, dat Hij tot niets meer dient, niet meer rendabel of functioneel is.

En nu nog voor elk nog een echte braziliaanse "abraço" en tot in december "se Deus quiser!".

Freddy

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Freddy', written in a cursive style with a long horizontal stroke at the end.

Super-Lula

Deze titel stond bovenaan een artikel van één van de beste journalisten van de geschreven pers in Brazilië, Mino Carta, in het weekblad Carta Capital. Het artikel heeft natuurlijk alles te maken met de nakende presidentsverkiezingen, naast congres- en gouverneursverkiezingen voor de deelstaten, van 1 oktober. In de opiniepeilingen waarmee de Brazilianen te pas en te onpas om de oren worden geslagen (er lijkt een ware business rond opiniepeilingen ontstaan te zijn) staat Lula onafgebroken en onbedreigd op de eerste plaats. Enkele maanden geleden leek het erop dat een tweede stemronde nodig zou zijn (is verplicht in het geval geen van de kandidaten in de eerste ronde 50%+1 van de geldig uitgebrachte stemmen heeft gehaald), maar als we de peilingen van de laatste weken mogen geloven haalt Lula het al in de eerste ronde. Dat zou zelfs nog beter zijn dan bij zijn eerste verkiezing 4 jaar geleden, toen wel een tweede stemronde nodig was.

De sterke prestatie van Lula in de opiniepeilingen verbaast menig politiek waarnemer in binnen- en buitenland. De eerste vier jaar van het Lula-bewind zijn zeker niet opvallend voorbijgegaan. Er was de kritiek op zijn conservatief economisch beleid, een beetje verzacht met een opvallend paternalistisch sociaal programma dat vooral aan wat symptoombestrijding deed maar niet aan de structurele oorzaken van armoede en uitbuiting raakte. Als gevolg hiervan verlieten heel wat strijders-van-het-eerste-uur de partij van Lula, de Arbeiderspartij, PT. Zij verweten dat de partij was verworpen tot een partij voor bankiers en patroons. Door de gevoerde monetaire politiek, gebaseerd vooral op hoge intrestvoeten om de inflatie in toom te houden, maakten de banken semester na semester recordwinsten bekend. Tezelfdertijd leidde de jaarlijks in wet vastgelegde verhoging van het wettelijke minimumloon, eigenlijk gewoon de aanpassing van dat loon aan de jaarlijkse inflatie, tot verhitte discussies om die verhoging percentueel zo laag mogelijk te houden, want, weet je wel, de economie kon een substantiële verhoging niet aan, mensen tellen op zulke momenten niet mee, staan in functie van.

En vorig jaar kwamen er dan enkele grootschalige corruptieaffaires bij die de partij van Lula en de regering danig door elkaar schudden. Rechterarm van de president, José Dirceu, bleek aan het hoofd te staan van een goed georganiseerde omkoperij van congresleden om hen ertoe te brengen voor projecten van de regering te stemmen. Het is belangrijk te vermelden dat de regering Lula in het Congres (zoals kamer en senaat gezamenlijk genoemd worden) geen meerderheid kreeg van de kiezer. Aangezien de Brazilianen de president rechtstreeks verkiezen, hoeft de partij, of coalitie van partijen, die de kandidaat ondersteunt niet automatisch ook een meerderheid van de stemmen te halen. Dat maakt het regeerwerk natuurlijk uiterst moeilijk en noopt tot een delicate evenwichtsoefening tussen uitvoerende en wetgevende macht. Om één en ander te vergemakkelijken werd een vernuftig systeem opgezet om via enkele stromannen (meestal worden daar publiciteitsbureaus 's voor in dienst genomen) congresleden een financiële stimulans te geven om de regering gewillig te zijn. Dit was des te meer nodig omdat er nogal wat onvrede groeide bij de congresleden uit de regeringspartij PT die niet altijd stemden zoals de regering wel zou wensen. Stemmen van de oppositie waren dus zeker welkom, maar die zijn niet gratis.

De hele zaak kwam aan het licht door de loslippigheid van een congreslid dat zich in het nauw gedreven voelde door een ander corruptieschandaal waarvan betreffende persoon de hoofdrolspeler was. Er werden parlementaire commissies in het leven geroepen, die schandaal na schandaal ontdekten. Op een bepaald moment waren vijf parlementaire commissies in het Braziliaanse Congres aan het werk om elk een afzonderlijk schandaal te onderzoeken. Het normale parlementaire werk kwam er zo na tot stilstand. De regering kon de oprichting van deze commissies niet tegengaan, zoals bij vorige regeringen wel gebeurde, wegens gebrek aan meerderheid in het Congres. De vorige president Cardoso kon in 1998 wel een parlementair onderzoek vermijden rond de omkoperij van congresleden om voor de grondwetswijziging te stemmen die een tweede ambtstermijn voor hem mogelijk maakte, zijn regering had wel een meerderheid in het Congres...

Ook al bleef president Lula uit de wind, of werd hij uit de wind gehouden, tijdens het uitspitten van de schandalen (nu ja, zo veel heeft het allemaal niet opgebracht, slechts enkele mensen werden

daadwerkelijk gestraft, slechts drie congresleden werden uit hun functies ontzet, vijf namen zelf ontslag om hun politieke rechten niet ontnomen te zien worden, anderen werden vrijgesproken...), het mag toch verwonderlijk heten dat hij razend populair blijft bij de doorsnee Braziliaan. Hij heeft zeker aanzien verloren binnen meer intellectuele middens, die hem voordien sterk steunden, maar bij de kansarme en verarmde meerderheid van de Brazilianen kan hij nog altijd op veel krediet rekenen. Er worden veel verklaringen gezocht en naar voren geschoven, zoals het feit dat Lula een zogenaamde "volksmens" is, iemand waarin "het volk" zich kan herkennen, waardoor hij eigenlijk een soort symboolfiguur is. Dat Lula is gaan behoren tot de opkomende elite van het land, zoals bleek uit zijn recente belastingaangifte waarin hij een eigen vermogen aangaf dat zo wat verdubbeld was op vier jaar tijd, wordt al te licht over het hoofd gezien. Er is natuurlijk het eerder genoemde paternalistische en populistische sociale programma, de "bolsa-familia", waarbij arme families een kleine maandelijkse financiële ondersteuning krijgen van de overheid indien ze aan bepaalde voorwaarden voldoen (zoals ervoor zorgen dat de kinderen regelmatig naar school gaan, of die school nu kwaliteit aanbiedt of niet lijkt niet veel uit te maken voor de regering want echte structurele investeringen in het onderwijs zijn er niet gekomen).

Hoe klein die financiële ondersteuning ook, voor vele families betekent ze wel een heel verschil met helemaal niets ontvangen, en ze zijn Lula hier natuurlijk dankbaar voor.

En er is de zwakheid van de oppositie. De belangrijkste uitdager van Lula is Geraldo Alckmin, voormalig gouverneur van de staat São Paulo, van de centrum-rechtse PSDB in coalitie met de rechts-liberale PFL. Alckmin is een nationaal weinig bekend iemand met het imago van saai administrator. Er gaat weinig bezieling uit van de man en zijn wat houterige vorm van omgang wordt in grote delen van het tropische land niet echt gesmaakt. Hij heeft ook het nadeel dat hij uit dezelfde partij komt dan ex-president Fernando Henrique Cardoso, die zich trouwens als een soort "onmisbare" schoonvader te pas en te onpas blijft bemoeien met 's lands politiek, vooral zijn eigen ego daarmee centraal stellend. Heel wat Brazilianen denken niet echt met heimwee terug naar de jaren Cardoso toen het land via dubieuze (maar nog steeds niet opgehelderde) privatiseringsacties als het ware werd uitverkocht aan het buitenland met als gevolg grote prijsstijgingen voor diensten als electriciteits- en gasvoorzieningen, telefoon etc.

Brazilië werd op een wel erg bruske manier, gebaseerd op een rechtse modieuze ideologie, het globaliteitstijdperk ingegooid. De staatsmonopolies werden gewoon vervangen door private monopolies waarop regering en volk helemaal geen vat meer kregen. Dat de regering Lula deze privatiseringspolitiek gewoon verderzette, laat staan probeerde terug te draaien, doet er blijkbaar niet toe.

Of ligt de verklaring voor het succes van Lula in een deze week, "toevallig" drie weken voor de verkiezingen, verschenen rapport van de nationale dienst voor statistiek, IBGE? Daaruit blijkt namelijk dat het reële inkomen van de werkende klasse tussen 2004 en 2005 toegenomen is met ruim 4%. Het gemiddelde reële inkomen van de Braziliaan bedroeg eind 2005 ongeveer 805 Reais (aan de huidige wisselkoers zo'n 300 Euro). Uit het rapport moet ook een zeer kleine verbetering blijken in de reusachtige inkomensongelijkheid, met een Gini-coëfficiënt die varieerde van 0,547 naar 0,544 (deze coëfficiënt meet het verschil in inkomens en gaat van 0 tot 1, hoe dichter bij 0 hoe gelijkmatiger verdeling van de inkomens). In vergelijking met tien jaar daarvoor echter blijkt dat het reële inkomen van 2005 nog altijd ruim 15% lager ligt.

En het rapport gaat verder: zo zou de tewerkstellingsgraad in 2005 2,9% toegenomen zijn in vergelijking met het jaar ervoor. Dit zou betekenen dat zo'n 2,5 miljoen mensen werk hebben gevonden vorig jaar. Ook zou het aantal werkenden dat regulier in orde is met de arbeidswetgeving (met de eraan verbonden rechten) toegenomen zijn ten nadele van het nog altijd welig tierende zwartwerk. Steeds meer vrouwen vinden de weg naar de arbeidsmarkt. Maar toch constateert IBGE een lichte toename van de werkloosheid in 2005, nl van 8,9% naar 9,3% van de actieve bevolking. Een verklaring die IBGE geeft is het feit dat door de verbeterde arbeidsmarkt meer mensen werk gaan zoeken zijn. Voor het bepalen van het werkloosheidscijfer baseert IBGE zich op een maandelijks uitgevoerd onderzoek waarbij aan een zogenaamd representatief staal

van de bevolking in de zes grootste steden van het land gevraagd wordt of ze naar werk zoeken op het moment van de bevraging. Indien de persoon negatief antwoordt, wordt die niet als werkloos beschouwd, ook al heeft hij/zij geen job. Ook zij die van sporadische klusjes leven, overleven, worden niet in de werkloosheidsstatistieken opgenomen als ze net op het moment van de bevraging actief zijn. Een wel heel curieuze vorm van onderzoek... De werkloosheid steeg dus in 2005 omdat meer mensen bij het onderzoek aangaven werk te zoeken.

Een ander opmerkelijk resultaat van het onderzoek is de toename met zo'n 10% van het aantal werkende minderjarigen tussen 5 en 17 jaar. Dit zou vooral het geval zijn in de in crisis verkerende landbouwsector in het zuiden van het land. Voor de regering Lula, die bij haar aantreden een strijdpunt maakte van het terugdringen van de kinderarbeid, niet zo een gunstig resultaat. Maar in een land waarin kinderarbeid cultureel gezien niet echt wordt afgekeurd, zeker in de arme klassen waar elke hulp welkom is voor het bijspijzen van het familiale inkomen, levert deze substantiële verhoging niet echt commotie op. En indien we het ook op wat langere termijn bekijken in vergelijking met 1995 zien we zelfs een lichte daling van het aantal werkende minderjarigen.

Ondertussen maakt Brazilië zich op voor nog eens vier jaar Lula, welke verrassingen zal dit weer opleveren?

Guy De Nocker
September 2006

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Giften voor het straatkinderenproject van Freddy Goven in Alagoinhas kan je steeds overmaken via een overschrijving of via een permanente opdracht op rekening: **000-0173311-69** van PROMA, Vorstlaan 199 te 1160 Brussel, met volgende vermelding:

PR 63.70.82 Fr. Goven / Braz.

Indien het jaarlijks totaal van je giften minstens **30 euro** (*) bedraagt, ontvang je automatisch een fiscaal attest.

()Deze 30 euro kost u dank zij het fiscaal attest in werkelijkheid slechts zo'n 15 euro (ongeveer 600 BEF). Houd hiermee rekening wanneer je het bedrag dat je écht wil delen gaat bepalen!*

DAN K JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Website : <http://users.skynet.be/nbpastoral/>

Nieuwsbrief per e-mail ? Schrijf je in!

(en help ons zo druk- en verzendingskosten te besparen)

Stuur een mail naar nbpastoral@skynet.be

met vermelding 'nieuwsbrief pastoral'.

OPROEP

We zijn op zoek naar een oplossing om in de toekomst de nieuwsbrief af te drukken.

Ideaal hebben we hetvolgende nodig:

Een kopieerapparaat/printer die kan nieten, recto-verso printen, en aan een computer kan gekoppeld worden (mailing). Liefst ergens in Vlaams-Brabant.

4 maal per jaar, 330 exemplaren van het boekje (3 A4-tjes, recto-verso)

Hebt u deze infrastructuur of kent u iemand die hierbij kan helpen, neem dan contact op met philippe.van.cauwenbergh@skynet.be of op 02 461 27 50.

U kan ook al helpen door de nieuwsbrief per e-mail aan te vragen (zie hierboven)